

Pernille Skippers 1. maj-tale

Taler

Pernille Skipper
Medlem af Folketinget for
Enhedslisten

Dato

1. maj 2016

I Danmark har vi en aftale med hinanden. En god aftale. Vi får hjælp, hvis vi bliver ramt af sygdom eller får en fyreseddel. Vores børn kan få en uddannelse. Vores bedsteforældre får pleje og omsorg efter et langt liv på arbejdsmarkedet. Til gengæld knokler vi og betaler vores skat.

Men lige nu forsøger Lars Løkke og hans venner at undergrave den aftale. Det gør de, når de skærer ned på vores børnehaver, vores skoler og vores ældrepleje. Når de gør det sværere for børn af ufaglærte at få en uddannelse. Og når de ødelægger vores sociale sikkerhedsnet, så der lige pludselig er alt for kort vej fra en fyreseddel til en hverdag i fattigdom.

Men kære venner. Det skal vi ikke finde os i. Og vi vil have et stærkt fællesskab, hvor vi griber hinanden, hvis vi falder. For vi ved, at vi alle kan få det svært. Men ingen skal have det svært alene.

Én Lars Løkke kommer sjældent alene. I finansministeriet sidder Løkkes håndlanger, Claus Hjort. Han vil tvinge kommunerne til at skære endnu mere på den nære velfærd. Og hvis nogen siger, at det er en dårlig ide, stiller Claus Hjort sig op som en middelmådig tryllekunstner til en børnefødselsdag med et smørret smil og siger ”ta da, pengene er væk”. Men vi kan alle sammen godt se, at de stikker ud af ærmet på ham.

Sådan er det ikke altid. Har I set de der store kampfly-reklamer på busstoppestederne? Et flertal i Folketinget er i gang med at købe nye fly for op mod 90 milliarder kroner. Danmarkshistoriens største offentlige indkøb. Så stort, at ét kampfly koster mere end 2.000 folkeskolelærere. Hokus pokus, så har

Claus Hjort pludselig penge.

I har sikkert også hørt Anders Samuelson råbe højt om, at toppen i vores samfund skal have endnu flere skattelettelser til kaviar, hurtige biler og strandvejsvillaer. Ellers vil han vælte Lars Løkke, siger han. Og trylle, trylle, trylle, i går viste nye tal fra Finansministeriet, at der pludselig er mange milliarder til overs igen.

Men kære Claus Hjort Frederiksen og resten af gøglertruppen. I kan lige så godt glemme det. I får ikke lov til at rive vores velfærdssamfund ned mursten for mursten. I skal ikke klatte fællesskabets penge væk på skattelettelser og kampfly. De penge skal gå til vores alle sammens velfærd.

Og i vores samfund, der skal vi møde mennesker, som er ramt af sygdom eller arbejdsløshed, med forståelse og en hjælpende hånd. For arbejdsløshed kan ramme os alle i løbet af et langt liv.

Men hele højrefløjen – inklusiv Dansk Folkeparti – står for det modsatte. De har lige indført deres ”moderne” kontanthjælpsloft. Det sender tusindvis af børn ud i fattigdom. Lige så mange vil ikke kunne betale husleje. Enlige forældre, især mødre, bliver ramt allerhårdest.

For nylig var jeg i debat med Joachim B. Olsen. Vi stod ansigt til ansigt med en af de mødre, det går ud over. Hun fortalte, hvilke bekymringer det giver at miste tusindvis af kroner om måneden. Får hendes børn ordentlig mad, kan de komme med på lejrskole, kan de komme med til børnefødselsdag?

Joachim B. reagerede ved nærmest at råbe ad hende. Hun skulle bare vise sit budget frem. Underforstået, hun sløsede nok med pengene.

Ærligt talt. Det kan godt være, at det efterhånden er hverdag, det her med at man hakker på udsatte mennesker i medierne. Men offentlig mobning af mennesker, der har det svært, er en ting vi aldrig skal vænne os til. Det skal simpelthen stoppe nu.

Hvordan tror så I Joachim B. reagerede på fyren fra Dansk Industri? Ham, der

stod bagefter og påstod, at danske virksomheder har svært ved at klare sig. De skal jo både betale skat, og de skal jo også betale en løn, som deres medarbejdere kan leve af. Tror I Joachim B. stirrede mistroisk på ham og bad ham fremlægge et budget?

Nej vel.

Hvis han havde gjort det, så havde han fået det her at vide: Danske virksomheder har et rekordstort opsparet overskud og udbetaler milliarder til aktionærerne. De har fået bankpakker, selskabsskattelettelser, afgiftslettelser, og de har endda fået billigere biler.

Men nej, de skal ikke vise deres budgetter frem.

Hvorfor er det altid dem i bunden af samfundet, der skal lægge ryg til mistillid? Hvorfor får dem i toppen altid bare et klap på skulderen?

Kære venner. Det burde da i den grad være omvendt.

I det hele taget så gælder der åbenbart ikke samme regler for alle. For der er nogle i vores samfund, der ikke vil opfylde deres del af den gensidige aftale. I har nok hørt det. Nogle af de allerrigeste mennesker har gemt milliarder i skattely på eksotiske øer. Milliarder, der skulle været gået til velfærd.

De samme mennesker forventer, at politiet passer på dem, og at ambulancen kommer susende med blink og sirene, når de ringer. De forventer, at de kan køre gratis på vejene. De forventer, at der er adgang til masser af veluddannet arbejdskraft. Alligevel stjæler de fra den kasse, der betaler for det hele.

Derfor skal vi stramme op. Vi skal kræve åbne skattelister af de lande, der gemmer snyderne, så vi kan se, hvem de er. Og dem, der hjælper med kriminaliteten – de pæne revisorer, bankrådgivere og advokater i lyseblå skjorter – de skal have samme behandling som alle andre, der hjælper kriminelle; en tur i

fængsel.

Men højrefløjen har en afledningsmanøvre. De peger fingre ad helt almindelige mennesker, der har været så uheldige at miste deres arbejde, eller dem, der har en sygdom.

Og når de ikke peger på vores arbejdsløse kollegaer som de store syndere, så går det ud over mennesker på flugt. Mennesker, der er tvunget til at efterlade alt bag sig, deres ejendele, deres hjem, deres familie.

Selvfølgelig er der problemer, der skal løses, når der kommer mange flygtninge til Danmark for tiden. Ingen tvivl om det.

Men lad os slå fast en gang for alle: Mennesker, der har brug for hjælp, er ikke nassere. Nasserne er ikke de mennesker, der er på jobcenteret og har brug for en hånd. Heller ikke dem, der sidder med krigstraumer i en flygtningelejr med minder om Assads tøndebomber og ISIL's tortur.

Nasserne, de sidder i skattely.

Vi skal ikke hoppe på højrefløjens historier og spin. Når de bryder ned, skal vi bygge op.

Herhjemme er der tusindvis af mennesker, der samles allerede den 12. maj til demonstrationer i hele landet. For at stoppe Claus Hjort og hans nedskæringer på vores fælles velfærd.

Og hvis vi kigger ud over Europa og resten af verden, ser vi andre som os. Mennesker, der tør tro og håbe på retfærdighed. Og forandring.

Vi kan opbygge meget mere demokrati. Vi kan kræve, at vi skal have indflydelse på økonomien.

Vi kan udvikle virksomheder, der ikke kun fokuserer på store udbetalinger til

aktionærerne, men som har arbejdspladser og det fælles bedste som mål.

Vi kan kræve mere tid til at være sammen med venner og familie, og vi kan gøre op med en kultur, hvor alt handler om at løbe stærkere på arbejde.

Og så kan vi bygge et samfund med respekt for naturens grænser, så der også er en jordklode, som vores børn og deres børn kan bo på.

Der er grundlag for noget rigtig, rigtig godt i vores lille land.

Så kære venner. Skal vi ikke her første maj love hinanden en simpel ting: At vi vil stole lidt mindre på samfundets elite, når de klynker over, at de skal betale skat. At vi stoler lidt mindre på deres venner på højrefløjen, når de vil skære på vores velfærd.

Og skal vi så ikke samtidig love, at vi vil bygge op, når de prøver at rive ned.

At vi vil styrke troen på vores fællesskab og tilliden til hinanden.

Rigtig god første maj.

Tags

1. maj-tale, Enhedslisten

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-skipper-1-maj-tale-2016>